

GENERÁCIÓK

SÁROS ANDRÁS
FESTŐMŰVÉSZ

TENKÁCS TIBOR
FESTŐMŰVÉSZ

SÁROS ANDRÁS MIKLÓS
GRAFIKUSMŰVÉSZ

TENKÁCS HAJNAL
FESTŐMŰVÉSZ

SÁROS LÁSZLÓ GYÖRGY
ÉPÍTÉSZ, FOTOGRÁFUS

KIÁLLÍTÁSA **SÁROSPATAKON A MAKOVECZ IMRE**
TERVEZTE, 40 ÉVE ÁTADOTT ÉS MOST MEGÚJULT
„**A MŰVELŐDÉS HÁZA ÉS KÖNYVTÁRA**”
KISGALÉRIÁJÁBAN ÉS EMELETI TÁRSALGÓJÁBAN
2023. NOVEMBER 17. ÉS 2024. JANUÁR 17. KÖZÖTT.
KURÁTOR JASKÓ BEATRIX

A SÁROSPATAKI KÉPTÁR VEZETŐJE.

A VENDÉGEKET **NOVEMBER 17-ÉN 17 ÓRAKOR**
AROS JÁNOS SÁROSPATAK POLGÁRMESTERE ÉS
SAJÓSZEGI GÁBOR, A HÁZ IGAZGATÓJA KÖSZÖNTI.
MEGNYITJA **DR. EGRI MÁRIA** MŰVÉSZETTÖRTÉNÉSZNÉ ÉS
DR. FELEDY BALÁZS MŰVÉSZETI ÍRÓ. KÖZREMŰKÖDIK
KRIZSAI KRISZTINA FUVOLÁN ÉS MELLESNÉ **BOROS**
KINGA ZONGORÁN. A MEGNYITÓ ALKALMÁVAL
LEVETÍTJÜK **KÁNTOR ISTVÁN** ÉS NÉHAI **DR. JÁNOS**
ISTVÁN 2013-BAN BEMUTATOTT „A TOKAJI SZÍNEK
KÖLTŐJE” CÍMŰ FILMJÉT.

CÍM: 3950 SÁROSPATAK, EÖTVÖS U. 6. +36-47-311811
MEGTEKINTHETŐ A HÁZ NYITVATARTÁSI IDEJÉBEN.

SÁROS ANDRÁS

Kürt, 1912. október 18. – Jászberény, 1983. július 1.
FESTŐMŰVÉSZ

Sáros András festőművész (Kürt, 1912. október 18. – Jászberény, 1983. július 1.) élete jelentős részét Jászberényben töltötte, markáns alakja a jászsági művészetnek. 1932-től az Iparművészeti Főiskola grafikai szakára, majd Szőnyi István szabadiskolájába járt. 1933-tól 1938-ig a Képzőművészeti Főiskolán tanult. Mesterei Glatz Oszkár és Rudnay Gyula voltak. 1945-től 1968-ig a jászberényi Lehel Vezér Gimnázium rajztanára volt, majd 1968-tól 1976-ig a Jászberényi Tanítóképző Főiskola Rajzi Tanszékének tanszékvezető tanáraként dolgozott nyugdíjazásáig.

„Festészeti elvem – vallotta egy nyilatkozatában – a valóságból kiindulva és annak talaján állva, leegyszerűsített formákkal ábrázolni a valóságot. Témáim főként az alföldi tájhoz kötődnek. Színkezelésem is egyszerű, szeretem a csendes hangulatú, párás, kékesszürke árnyalatokat.”

Egyszerű, nem túl széles színskálát használt, nincs éles különbség akvarell- és olajfestményei között. Utóbbiakon is őrzi az oldott frissességet. Alkotásai rendszeresen szerepeltek országos kiállításokon a Magyar Képző- és Iparművészek Szövetsége szolnoki és jászberényi tárlatain. Városunkban, a Lehel Vezér Gimnázium falán elhelyezett emléktábla őrzi Sáros András emlékét, amelyet a művészetet szerető jászberényiek és a művész családja állítottak.

TENKÁCS TIBOR

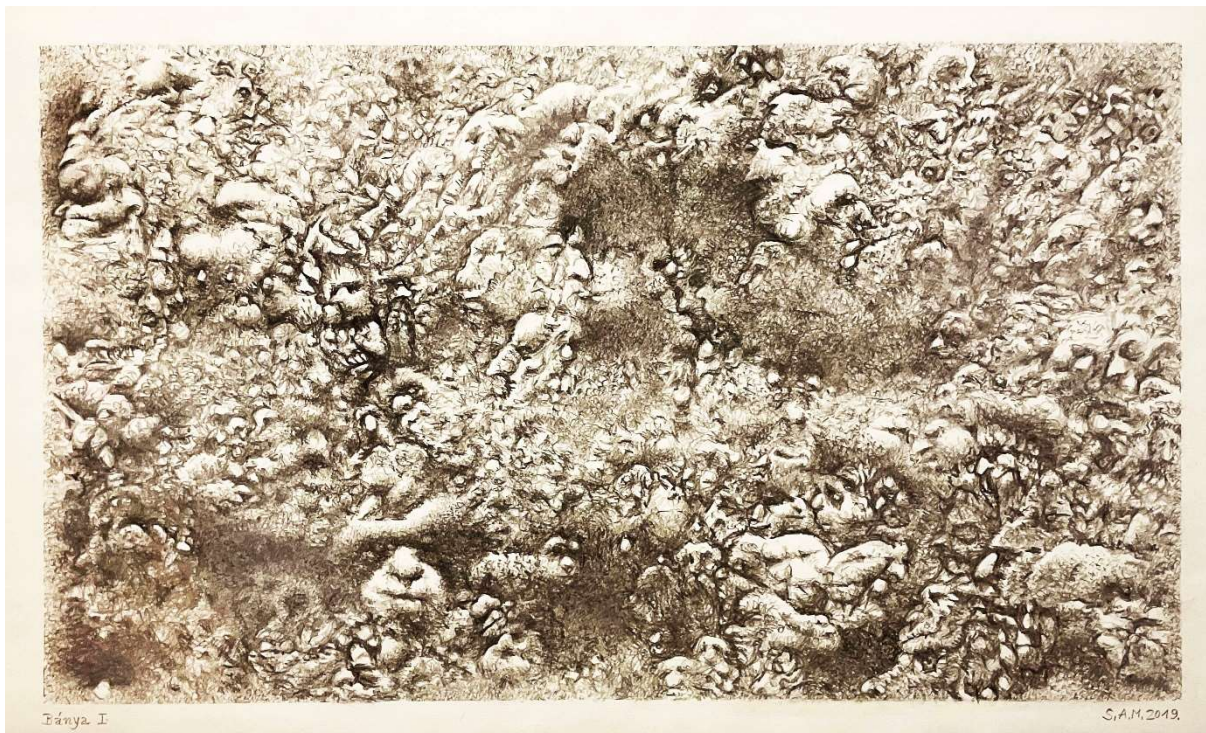
Budapest, 1913. március 30. – Miskolc, 1998. június 5.
FESTŐMŰVÉSZ

A budapesti Szent István Gimnázium elvégzése után Szőnyi István magániskolájába járt, majd a Képzőművészeti Főiskolán Benkhard Ágost és Varga Nándor Lajos növendéke volt 1933-38 között. Tokajban és Pestszentimrén tanított, majd 1948-ban végleg Tokajba költözött, ahol tanárként, művészként és a közművelődés szervezőjeként szolgálta a vidék kultúráját. Itt élt 1998-ban bekövetkezett haláláig.

Tagja volt a Képzőművészek Szövetségének, a Művészeti Alapnak és a Szőnyi István Művészeti Alkotóközösségnek. Megalapította és közel 30 évig vezette a tokaji Zilahy György Művészetbarátok Körét, szervezte képzőművészeti, irodalmi és zenei programjait. 1987-ben Tokaj díszpolgára lett. Művészi, tanári és közművelői tevékenységéért számos kitüntetést kapott. Posztimpresszionista jellegű képei, linó- és fametszetei a Hegyalja és Hegyköz tájait, embereit örökítik meg. Több mint 70 egyéni kiállítása után 1992-93-ban öt részletből álló életmű-kiállítást mutatott be Tokajban és Miskolcon. Életében utolsó kiállítása 1997 őszén, Budapesten volt.

„Neve összeforrt hazánk egyik ismert tájegységével, az egymásba simuló szőlődombok vidékével s a Bodrog-Tisza találkozásánál épült, immár több mint kilencszáz éves várossal, Tokajjal. Ez a terület volt az otthona, festői munkásságának ihletet adó birodalma. Itt élt több mint fél évszázadig. Fiatalon Tokajt választotta működésének színteréül, s az eltelt idő példát adott arra, miként lehet három hivatásban is odaadó figyelemmel, soha nem lankadó kedvvel látáskultúránk emelését a fővároson kívül is megteremteni.”

Telepy Katalin

SÁROS ANDRÁS MIKLÓS

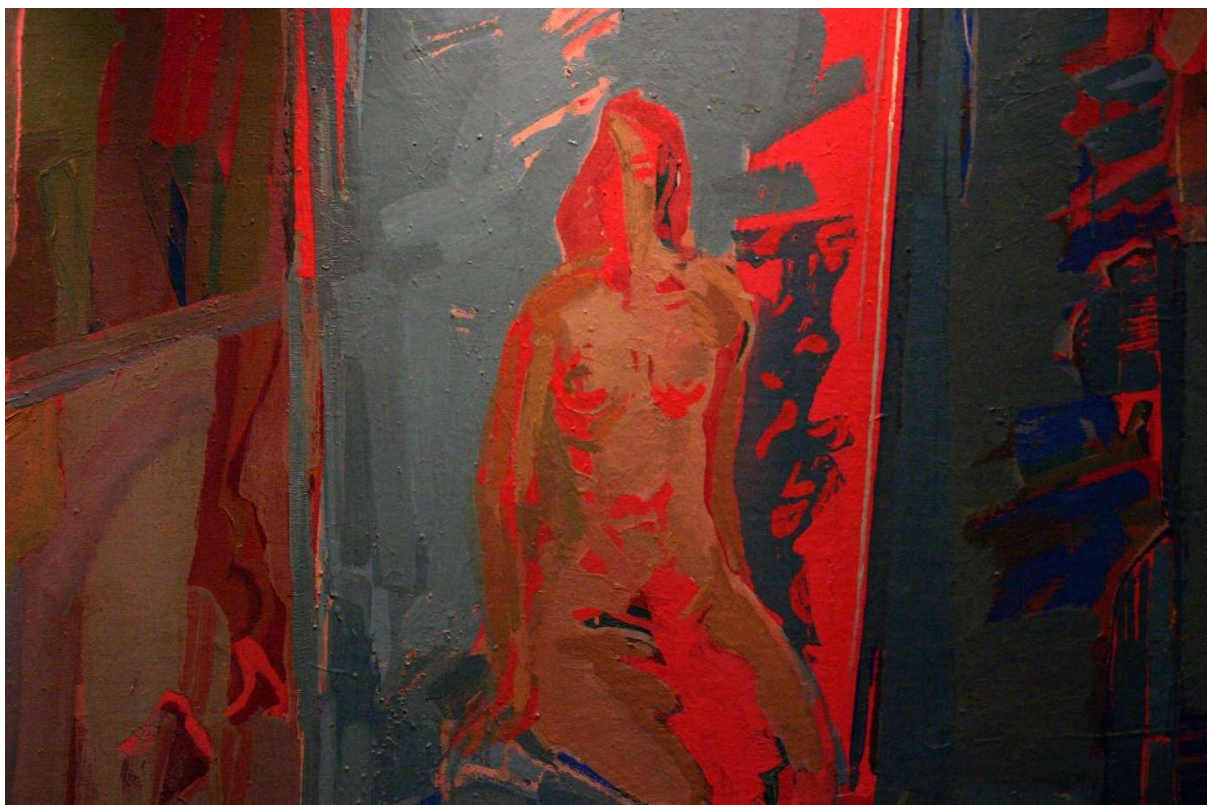
Höchstadt an der Aisch, 1945. február 27.

GRAFIKUSMŰVÉSZ

1963-tól 68-ig Budapesten, a Képzőművészeti Főiskolán végezte festészeti, grafikai és pedagógiai tanulmányait. Mesterei Barcsay Jenő, Fónyi Géza és Ék Sándor voltak. Jászberényben és Vácott élt, 1986-tól Budapesten lakik. 1968 óta kiállító művész, főleg nyomtatott grafikával és rajzzal foglalkozik.

Több mint háromszáz kiállításon szerepeltek munkái itthon és külföldön. 27 önállókiállítása volt, 38 különböző díjat nyert. Rendszeres résztvevője a miskolci és salgótarjáni országos kiállításoknak. 2000-tól 2013-ig a Budapesti Képző- és Iparművészeti Szakközépiskolában tanított, az utolsó öt évben a Magyar Képzőművészeti Egyetem mentor tanára is volt. Vácott az Országos Grafikai Műhely létrehozásában és beindításában aktívan részt vett, annak művészeti vezetője volt a privatizálásig. 1968 óta Művészeti Alap-tag, majd MAOE tag. A Magyar Grafikusművészek Szövetségének megalakulása óta rendes tagja.

1975-től 78-ig Derkovits Gyula-ösztöndíjas volt, 1983-ban Munkácsy Mihály-díjat kapott. 2016-ban a III. Salgótarjáni Rajztriennálé nagydíját, továbbá az MMA Képzőművészeti ösztöndíját nyerte el. 2019-ben a Magyar Grafikáért Alapítványtól „Az év grafikája” című vándordíját kapta ezüstvevő rajzaiért. 2022. a Pesti Vigadóban „Üzenet” című kiállítás, 2022. Salgótarján, Dornyai Béla Múzeum: V. Országos Rajztriennálé, 2022. Budapest, Műcsarnok: AMGA XXV.- „Az év grafikája”-díjasok retrospektív kiállítása, 2022. Budapest, Nádor Galéria: Absztrakt vs. Valóság.

TENKÁCS HAJNAL

Tokaj, 1947. január 4. - New York, 1974. június 29.
FESTŐMŰVÉSZ

„A Képző- és Iparművészeti Gimnázium elvégzése után a Képzőművészeti Főiskolán Kádár György tanítványaként szerzett 1970-ben diplomát. Az itthoni léttel, légkörrel és saját magával való gyöttrő küzdelme után 1971-ben az USA-ban próbált menedéket találni, ahol a mélyvízből éppen csak kilábalva vetette magát a semmibe-végtelenbe. Törékeny-erős, érzékeny-kemény lénye, világító intellektusa és tehetsége a csak kis számban megmaradt képeiből is sugárzik.”
(Privát Ki Kicsoda, 1992. H&S)

„Úgy éreztük: forradalmárok vagyunk, ecsetes Che Guevarák...
Egy kicsi lányember volt az osztályban, aki nem tűnt forradalmárnak; aki nem handabandázott, nem kevert mosóport a festékbe, csak éppen minden kánont, minden elvárást csendben különösebb feltűnés nélkül megszegett: ő volt Tenkács Hajnal.

Amikor mindenki másfél-kétméteres vásznakra vágyott: Tenkács apró, 30-40 centiméteres, vagy tán még annál is kisebb képeket festett. Mindannyian szívünk szerint meszelő szélességű ecsettel hatalmas gesztusokat vágytunk vásznainkra csapni, Hajnal néhány milliméter, no jó, fél centi széles ecseteivel békésen pepecselt csillogó tiszta színekkel apró képein. Nem zavarta, hogy sokan ezért eleinte nem vették komolyan, átnéztek fölötte; messzire kellett nézni, hogy átlássunk az Óceán fölött... Elszánt nyugalommal festette kis képeit, lassan komoly tiszteletet ébresztve bennünk.”

(Részlet Szüts Miklós kiállítás megnyitójából. Budapest, 2005. március 1.)

SÁROS LÁSZLÓ GYÖRGY

Jászberény, 1947. július 2.
ÉPÍTÉSZ, FOTOGRÁFUS

Építészet és fotózás Sáros számára szorosan összetartozó tevékenységek, ezért épületei mellett szólni kell sorozatairól, megjelent fotóalbumairól is. A „látni és láttatni” életművének egyik fő programja. Felvételein a természetes és az épített táj lényegi összefüggéseit tárja fel, szimmetriákat, irányokat és térbeli kapcsolatokat. Egy belgiumi tanyán évek során készített fotóiból összeállított *Zsebbelgium*. Vagy az amerikai canyonekat és New Yorkot filozofikus távlatból szemlélő *CanyoNewyork* az építészeti fotó kivételesen egyedi műfaját teremti meg. A Váli Dezsővel közösen készített *Tanú ez a kőhalom* a közép-európai zsidó temetők világának szubjektív feldolgozása, megőrzése. Fotóművészetéhez fontos adalék az a tény is, hogy ő fotózta először végig Makovecz Imre korai épületeit, szoros baráti közelségből követve és fotókkal dokumentálva Makovecz életművének kibontakozását. Ez a gazdag sorozat építészeti és fotótörténeti szempontból is kivételes értéket jelent.

Az építészként és fotóművészként egyaránt saját utat járó Sáros László György évtizedek óta a magyar organikus építészeti mozgalom egyik motorja, az alapító Makovecz Imre szellemiségének tudatos őrzője. A Vándoriskolában, a Kós Károly Egyesülésben és az Országépítő folyóiratban, valamint a Kós Károly Alapítványban feleségével hosszú időn át folyamatosan vitt szerepei, illetve 2012–2016 között a Magyar Építőművészek Szövetségének elnökeként felvállalt feladatai a hazai építészeti élet egyik kimagasló személyiségévé emelték.

Götz Eszter [2016]